

paleta

ČÍSLO 10 | 10. 12. 2019 | NEPRAVIDELNÉ NOVINY UNIE VÝTVARNÝCH UMĚLCŮ HRADEC KRÁLOVÉ

RECENZE | ROZLOUČENÍ | LISTÁRNA | INFORMACE | JEDNOU VĚTOU | VÝSTAVY | REPORTÁŽE

VÝTVARNÉ JARO

S prvními jarními dny, kdy začíná nová turistická sezona, se veřejnosti zpřístupňují památné objekty, mezi které patří Nový zámek Kinských v Kostelci nad Orlicí. Poslední březnový víkend, třicátého v podvečer, za krásného slunného počasí Galerie Kinský otevřela výstavu s názvem Výtvarné jaro. Bylo to již po čtvrté, co hostila naše členy. Po hudebním vstupu souboru Quadriga František Kinský přivítal velmi početný zástup návštěvníků, připomenul oblibu prezentace tvorby Královéhradecké unie, která se vyprofilovala do **Kosteleckého bienále**. Čtyřicet umělců představilo 148 děl v žánrové pestrosti i formách provedení a vyzval přítomné k pečlivé prohlídce. Úvodní slovo doplnil předseda našeho společenství Josef Bavor, který v krátkosti vyzvedl náš vděk za příležitost v těchto krásných prostorách pravidelně po dvou letech vystavovat a byl by rád, aby představený soubor tvorby v průběhu jejího konání diváky zaujal. Jedním z nich, který si nenechal letošní kolekci ujít, byl František Staněk, herec Klicperova divadla, který své zamyšlení nad výstavou poskytl:

Úvodem nutno říci že „výtvarno“ na vás dýchne už při samotném vstupu do nádherné zahrady zámku Kinských. Protože jakékoli umění – a výtvarné stoprocentně – lze vnímat pouze subjektivně, budou i následující řádky ryze mým subjektivním pohledem. Díla čtyřiceti výtvarníků jsou rozmístěna ve třinácti sálech – místnostech – včetně spojovací chodby, proto třináct odstavců.

1. V prvním sále jsou vystaveny obrazy Josefa Bavora, Miloše Chromka, grafiky Petry Česnokové, s nimiž dobře ladí plastika ženského torza Evy Dlabáčkové. Díla se vyznačují uměřeností, vyzrálostí a bravurním zvládnutím techniky. Bavorův výtvarný svět je stále stejně sférický, vesmírný, zároveň buněčný, molekulární či „atomární“, mám velmi vzrušující a zároveň soustředěně uklidňující pocit, že hledím do mikroskopu nebo do Hubbleova vesmírného teleskopu. Dokonale zvládnutá světelnost i temnota je uhrančivá, mám potřebu zkoumat detaily i hledět z větší vzdálenosti na celek. Chromek, který v posledních letech přešel od výrazné barevnosti k soustředěné, téměř monochromní škále černobílých s na-

hnědlými tóny, pracuje hodně se strukturami a drobnými detaily. Jeho obrazy lze přirovnat k absurdnímu dramatu či dadapoesii. Zaujmu samy o sobě, ale po přečtení názvu se musíme usmát jemné ironií, když v relativně abstraktní kompozici s názvem „Dobry nápad“ objevíme Babišovo Čapí hnízdo nebo „Invazi na buněčné úrovni“, které by se dobře vyjímaly v parlamentu nebo Strakové akademii, ale i v jakémkoli interiéru. Česnoková v čistě černobílých grafických listech zaujme lyrickým minimalismem „Nadějných vyhlídek“ – vznášejících se pampeliškových semínek či vláknec propletených mezi prsty nebo horizontálním rozhovorem kapřích hlav před polibkem a až „bilkovsky“ emphaticky laděné diagonální kompozici s názvem „Naše světy“.

2. Přejdeme-li do dalšího „vernisažového“ sálu, naskytne se nám poněkud kontrastnější sestava obrazů Ivo Jansy, Jiřího Anderse, Dagmar Karell, Pavla Matušky a Jiřího Vavříny. Ivo Jansa zaujme potměle dramatickými, do modra laděnými abstraktními kompozicemi s výraznou světelností oživenou odlesky červené a vínové a filigránskou prací se strukturálními detaily ve zlatě.

Jeho obrazy navozují pocit příjemně dekadentní až tajemný (v černi na zlatě zavěšený „Anděl strážný“ a antická inspirace „Orfeem a Eurydikou“ či „Rádostná zvěst – Afrodita“). Nejvíc mně oslovil „Prstenec“ disponující silným pohybem vzhůru, vzdáleně odkazující ke Kupkovým rytmickým „varhanním“ škálám, který při všech dříve zmíněných atributech působí zároveň velmi optimisticky. Temně, ale pateticky až extaticky, působí Andersova „zakrvažená“ hlava hledící vzhůru k temnotám s trochu vyčpělým efektem stékajících barev a menší černobílá abstraktně „skvrnová“ kompozice s doplněným náznakem obličeje s názvem „Sova“ i horizontální, temně sférický „Cyklus temné noci“. Zcela „odjinud“ jsou hravé a precizně propracované obrazy Pavla Matušky a Jiřího Vavřiny. Matušková „Jen ztráta přesýpacího času“ má jako všechny jeho obrazy dokonalou absurdně vtipnou pointu uculujícího se Mefistofela s Faustem nad šachovnicí s přesýpacími hodinami místo figurek. Je s podivem s jak neutuchající jistotou vrství Matuška své technicky seriózně a mistrně malované filozoficky „dikobrazí“ nápady, kterými by měly být vytypetovány filozofické a teologické fakulty, o všech parlamentech světa nemluvě. Vavřinův svět je tentokrát za bydlen renesančně objevovanými antickými bájemi a jejich postavami – zde ptáky Fénixy a ohlížejícím se, spěchajícím svalovitým Hermem ve fialovo-zlatohnědých tónech s dokonale vystupňovanou jemnou světelností. Číší z nich tichá nostalgická radost. Nevím, proč mně napadá (snad to zlato), že Vavřinovy obrazy by se vyjímalý nejen na hradech a zámcích, ale především v bankách. Mám pocit, že při pohledu na jeho obrazy by si klienti bank peníze ochotněji půjčovali i ukládali. Tito čtyři autoři se nicméně barevně alespoň snášejí. Poněkud drsným „přehozením výhybky“ jsou výrazně kontrastující geometrické kompozice Dagmar Karell v přímých červeno-zeleno-modro-žlutých barvách na bílém podkladě. Když si přečtu popisky s názvy, výstižně působí „Chaos na pláži“.

3. V další místnosti mě už tudíž „přehození výhybky“ nepřekvapí, zato pobaví, když vidím fotoakty Miloše Vojíře, Ivany Lukavské a kreslený humor Lubomíra Lichého. Vojíř je spíše melancholický až snivý, své černobílé akty v pozitivu i negativu tradičně jednoduše a účinně kreslí světlem, působivý je „Akt ve žluté“, který čím víc se ve žluté mlze ztrácí tím je „hledanější“. Lukavská oproti tomu je konkrétní, prezentuje své akty v reálných barvách aranžované se sítí, vázané v rytmicky zvlněných pruzích bílých závěsů či barevných vláknec na světelné škále šedého pozadí. Oba dva jistě najdou dle svého založení

mnoho vděčných diváků i interiérů. Když mezi krásně pojatými ženskými těly pohlédnete do současného světa skvěle vypointovaných, lehkou rukou kreslených vtipů Lichého, je to nemilosrdný návrat do české reality.

4. Při přechodu do další místnosti mně okamžitě zaujme protější stěna s nádherným výhledem do zahrady, kterému zdatně sekundují další dva monochromní Chromkovy obrazy. Ženská těla jako součást fotokompozic Pavla Rejtara přesahují i do této místnosti, Akt 1 barevně mlhavý a Akt 2 v „oprýskané“ struktuře dobře utajeny. Klid, zastavení až „usebrání“, které z nich dýchá, je velmi příjemné. Podobně působí i dokonale jemně stylizovaná zimní krajina Petra Špačka. S nimi příjemně kontrastují svěží a živé „ptačí kompozice“ Petra Kmoška.

5. V další místnosti nás ale z „usebrání“ rychle proberou zdivočelé, eroticko-falické fantasmagorie Michaila Ščigola. Podobně jako se Picasso v závěru života snažil dojít k „neumělé“ spontánnosti dětského malování, se Ščigol jako by octl na počátku puberty. Pak celkem vděčně spočinu na prostých, akvarelově lehkých alejích Luboše Kosohorského a velmi niterně mně osloví soustředěná a přírodně filozoficky laděná fotografie Milana Michla.

6. V dalším větším sále mně opět velmi osloví skleněné čtvercové – křížové kompozice Jiřího Marbacha a fotografie Rudolfa Němečka. A je to opět soustředění, hloubka a schopnost vi-

dění jednoduché a účinné krásy tam, kde si jich člověk běžně nevšimne. To je velmi osvěžující a inspirativní. Trochu „překvapující“ je zátiší s dvěma lanky s háčky visícími na prázdné stěně a dvěma bílými podstavci, jeden s bílým květináčem s rostlinou, druhý prázdný... třeba už někdo instalovaná díla odnesl nebo koupil nebo... Škoda neautorizované instalace. Dal bych tam cedulku třeba „Ukradeno“ – autor Beuys. (Některá muzea a galerie za podobné „srandy“ dala milióny, Národní galerie pod Knížákem za jeho tři železné kruhy s názvem „Auto“ pouhých půl milionu - inu na „skutečném“ umění se v Čechách vážně šetří.) Místnosti ovšem dominují impresionisticky stylizované, poudivým rukopisem rytmizované obrazy Lukáše Kadlece.

7. Vcházím do další místnosti a okamžitě mně potěší pohled na dva obrazy Milana Rejchla. Když napíšu, že jsou v modro-bílo-oranžově laděné, ní to divoce, ale hravost, tajemno a symbolické „surreálo“ jsou mi velmi příjemné a – autor odpustí – s potěšením hledám Chirica, Miróa, Tanguyho... a další řadu svých oblíbenců. Vedle něj visí čtyři minimalisticky stylizované „Stodoly“ Zdeňka Rosáka, tři dýchající světelným rukopisem, čtvrtá jakoby namalovaná v první třídě. Dále vystavuje Zdeněk Karásek čtveřice lehkých žánrových městských a vesnických akvarelů a jeden překvapivě účinný, jakoukoli stylizaci postrádající portrét sveřepě zkoumavě hledící mladé ženy. To se vidí málokdy. Této místnosti ovšem dominuje rozměrnější triptych Miloše Petery. Barevně i kompozičně velmi působivá plátna s nostalgicky „vzpomínkovým“ tématem, dvě krajiny lehce diagonálně se sbíhající ke střednímu vertikálnímu vás zastaví, chce se mi do nich opět ponořit i najít si odstup, což – škoda – v této místnosti není možné. Snad jen, neměla by mít střední část triptychu cedulku s názvem „Až navždy odejdeme“ (?) místo „až odjedeme“! Ale i to pousmání patří k věci.

8. Vycházím na chodbu propojující všechny sály, abych si prohlédl barevně příjemně sladěné abstraktní kompozice Milady Harvilkové, ve kterých tentokrát cítím tak trochu motýlí odlesky „art brut“, skvělé Chadimovy erotické až voyérské koláže a fotoprůhledy s názvem „Zrcadlení“ a také vtipně dokumentární „Portréty z vernisáží“, abych se zastavil u další velmi zajímavé dokumentace „Výtvarného návrhu fasád pro úpravu vody v Mladé Boleslavi architekta Pavla Mikuláše odkazující snad k průřezu sedimenty a nebem ve vodě. V této souvislosti překvapivě dobře působí i poděkování partnerům a sponzorům a seznam se jmény a portréty členů UVU Hradec Králové.

9. Vejdou do další místnosti, aby mně z poklidu vytrhly na šedém pozadí stěny zajímavě působící, blíže neidentifikovatelná zelená „Studie“ Jany Stiborik, a dvě „Studie“ v zelené, žluté, červených a šedomodrých odstínech. Každopádně je tak trochu oslaben můj úlek z červenozelené barevnosti, zdivočelé zvířeny a fantasmagorických figur a motivů v červených a zelených rámech Petry Smutkové, odkazujících se možná k Hieronymu Boschovi, malované ovšem precizním horrorově pohádkovým stylem. Dovedu si představit její ilustrace k Erbenově Kytici nebo pohádkám bratří Grimmů.

10. V další místnosti s úsměvem vydechnu nad „konkretistickým výletem“ Barbory Pejškové, hravým připínáčkovým cyklem „O bodu a linii“, abych se ponořil do neidentifikovatelných a lehce hypnotizujících grafických meditací Rudolfa Marečka, které spojuje „Píseň o zlatém šatu“ ze Zpěvů staré Číny. V této náladě trochu jinak pokračují s obrazy Jana Dingy, zvláště okrové, světelně intenzivní a tvarově kompaktní a soustředěné „Listy“ se čtyřmi perlami mně pozastaví. Ostatní jeho z bílé do modra laděné obrazy působí oproti tomuto spíš neuspořádaně a „Anděl“ s ženským aktem a úplňkem trochu rozpačitě. Marečkovi i Dingovi také velmi svědčí lehce starorůžové pozadí stěn.

11. V další místnosti mi ovšem zase stoupne tlak z divoké smršti barev i tahů štětce lehce naivistických obrazů Jiřího Kříklavy s pohodovými názvy jako „Na dovolené, Odpočinek na louce“... Obrazy hodné jména svého autora.

12. A v další místnosti opět spočinutí – v hnědošedých tónech tajemně po-

temnělá a mysticky zádušná „Krajina 1“ Míly Krynka s citlivě dávkovanou světelností má vysloveně „vtahující“ atmosféru. A pět čtvercových obrazů s hrubou strukturou plátna Lucie Staňkové: tři kruhově ornamentální se světelně šedavým základem působí na první pohled spíše staticky, aby člověk vzápětí pocítil velký kinetický potenciál – napadá mně Kubrickova Vesmírná Odyssea se Straussovým valčíkem – aby ve čtvrtém temně modrém s výrazným světlem se tato kola roztočila naplno. Odlišný je pátý čtverec „Dvojice“ – prostřední temně modrý světelný pruh, na kterém se vertikálně míjejí dva monumentální listy Ginkgo biloby, sevřené dvěma okrově režnými pruhy, vše diagonálně rytmizované pravidelnými modrými a okrově se ztrácejícími kapkami. Opět zneklidňující, statické i dynamické zároveň, protože prostor může být jednou viděn jako objem a podruhé objem jako prostor.

13. V posledním sále se setkávají media malby Vladimíra Pločka a Jiřího Šindlera, dřevěné kolorované skulptury Jaroslava Doležala a fotografie Jiřího Cvrkala. Ploček se v motivech drží reality („Pohoda“ s křeslem, lampou, kyticí a obrázkem, „U řeky“ snad pod Potštejnem) a maluje svým rozvolněným rozmáchnutým rukopisem a spontánně živými barvami. Šindler je v názvech a tématech romanticky tajnosnubný až snově „surreální“ („Kouzlo letní noci, Čekání na zázrak“), pracuje s přírodními a krajinnými motivy („Čas hnízdění, Naděje krajiny“), které ovšem protkává civilizačními symboly, jako jsou hodiny, síť, klíče, terče... aby je někdy zanechal trochu vyčítavě osamocené s párem ztracených motýlů („Krajina civilizace“). Jeho rukopis

je jemný, pečlivý, barevnost uměřená a přesně vystihující téma obrazu. Cvrkal je zas mistrem ve vidění „neviditelného“. V oprýskaných barvách plechů, omítek, neidentifikovatelných šmouh a světlech na „čemsí“ vidí „Beethovena, Secesní ženu, Hráče golfu a Zátíší s rybami“ a s úžasem mu musíme dát za pravdu. A konečně Doležal je ironik a šprýmař a mistr persifláže, který dlátem i barvami dokáže dát svým dílům ten správný výraz, ať už jde o malovaný obraz v nádherně tesaném rámu s českou trikolórou a česky „folklórně“ označený cedulkou „KOMEDIE DELLARTE“ (chyba nebo záměr?) s ovárovou hlavou ne nepodobnou jistému potentátovi a šaškem za ním skotačícím nebo regál pro šestnáct hlav korunovaný čtyřprsou a čtyřnohou hlavou v němž jsou dvě přihrádky prázdné (jaký to příslib!) s cedulkou „GRAIETIKON“ (záměr nebo persifláž na druhou za „grafietikon“?) a konečně pán v černém kvádru s černým psem s žabíma očima na lesklém kovovém řetězu, oba hledícím někam, kde se něco stalo, s cedulkou „WALK THE MO 9“ s propiskou přeškrtnutým MO 9 a rukou dopsaným „DOG“ snad (vrchol autorství) samotným autorem?

Vzhledem k tomu, že jsem výstavě věnoval předposlední den před deinstalací, dovedu pochopit, že po dílech, která si Jiří Dudycha zřejmě potřeboval odvézt dřív, zbyla ona úžasná de- „instalace“, kterou bych připsal Beuysovi, ale tyto cedulky, včetně Peterova „Až odjedeme“, musím – vzhledem k téměř dvouměsíčnímu trvání výstavy – nezbytně považovat za záměr, kterému, přiznávám, úplně nerozumím. Na závěr se ale sluší poznamenat, že žánrová rozmanitost až nesourodost působí osvěžujícím dojmem oproti „jednonázorovým“ skupinovým výstavám a výstavním prostorám zámku velmi svědčí.

VYSTAVUJÍCÍ AUTOŘI

Jiří Anders, Josef Bavor, Jiří Cvrkal, Petra Česnoková, Jan Dinga, Eva Dlabáčková, Jaroslav Doležal, Jiří Dudycha, Milada Harvilková, Jiří Chadima, Miloš Chromek, Ivo Jansa, Lukáš Kadlec, Zdeněk Karásek, Dagmar Karel, Petr Kmošek, Luboš Kosohorský, Milan Krynek, Jiří Kříklava, Lubomír Lichý, Ivana Lukavská, Jiří Marbach, Rudolf Mareček, Pavel Matuška, Milan Michl, Rudolf Němeček, Barbora Pejšková, Miloš Petera, Vladimír Ploček, Milan Rejchl, Pavel Rejtar, Zdeněk Rosák, Petra Smutková, Lucie Staňková, Jana Stiborik, Michail Ščigol, Jiří Šindler, Petr Špaček, Jiří Vavřina, Miloš Vojíš.

J. Bavor a host K. Kodet při zahájení, foto včetně expozic M. Vojří
Plakát Východočeský salon P. Špačka

Stává se již tradicí, že den před zahájením Mezinárodního festivalu Divadlo regionu, se příznivci výtvarného umění shromáždí v Galerii Na Hradě k zahájení Východočeského výtvarného Salonu, který je po několik let festivalovou součástí. Na zahájení kolega Miloš Chromek se svoji hudební skupinou alespoň částečně ztlumil hlučnost návštěvníků a umožnil ujmout se slova předsedovi Josefu Bavorovi. Uvítací slova, jménem pořadatelů, Lékařské fakulty UK v Hradci Králové a Unie patřila přítomným dámám a pánům, hostu výstavy Kristiánu Kodetovi a vystavujícím členům. Pokračoval připomenutím letošního dvacátého pátého Salonu a vzpomněl etapy a místa jednotlivých ročníků. První velkou členskou výstavu v roce 1993 hostilo Muzeum v Hořicích v Podkrkonoší, od roku 1995 do roku 2000 Biskupská rezidence a Stará Radnice v Hradci Králové, od roku 2001 zámek v Litomyšli, střídavě s Muzeem a galerií v Jaroměři. Od roku 2008, po vzniku Galerie Na Hradě, se Salony opět konaly v Hradci Králové s reprízou v Jaroměři do roku 2012, kterou od té doby nahradilo bienále Výtvarné jaro na Novém zámku v Kostelci nad Orlicí. Letošní kolekci tvoří 90 prací od 45 autorů. Novinkou je divácká anketa o nejlepší výtvarné dílo s vyhodnocením na derniéře při ukončení výstavy. Po kratší hudební produkci, bylo poděkováno sponzorům, jmenovitě účinkujícím hudebníkům, přítomným autorům za účast a Kristián Kodet oficiálně prohlásil výstavu za zahájenou. Závěrečná část úvodního slova patřila návštěvníkům s přáním, aby je vystavená díla v plné míře uspokojila.

Procházíme dvěma sály galerie, kde na stěnách a výstavních panelech nacházíme malířské práce, v prostoru míjíme na soklech umístěné plastiky a nezbyvá, než vnímat tu bohatost a pestrost, která je zde divákovi předkládána. Salon, chápáný jako přehlídka tvorby vystavujících autorů, nebývá v našem případě tematicky zaměřen, ani nemá v úmyslu se něčím konkrétním zabývat, je především prezentací tvůrčích snah vystavujících

tvůrců za poslední období. Rozmanitost oborů registrovaných členů spolku, kteří letošní přehlídku obeslali, umožnila představit práce z kresby, grafiky, malby, trojrozměrné artefakty ze dřeva, keramiky, skla, včetně výtvarné fotografie a po technické stránce metody tradiční, kolážové, strukturované, modelované ručně nebo řeznými náradím či tepelně zpracované až po digitálně tištěné. Ve většině případů, zmiňované postupy posloužily autorům k vyjádření obsahu, kterým se zabývají.

Jak zmínil Petr Kmošek v jeho Několika větách, při ohlédnutí za loňským Salonem, byla i v letošním minimálně zastoupena témata obsahově dotýkající se celospolečenského dění. Vytrvalí zůstávají naši humoristé Pavel Matuška obrazem *Bože, jak vysoko jsme klesli*, a se souborem kresleného humoru Lubomír Lichý, přiřadit lze malbu Petra Kmoška

Hradecký výtvarný salon slaví 25 let

Ludmila Žlábková

Celé léto patří hradecká Galerie Na Hradě v budově knihovny Lékařské fakulty Univerzity Karlovy v Hradci Králové přehlídce tvorby členů spolku Unie výtvarných umělců Hradec Králové. Jubilejní 25. ročník Východočeského výtvarného salonu bude přístupný do 1. září.

„První ročník, tehdy pod názvem Hradecký salon, se uskutečnil v roce 1995. Šest let jsme vystavovali v městské výstavní síni v budově biskupství, pak dva roky v radnici na Velkém náměstí. Poté se salon na sedm let přestěhoval do zámeckého pivovaru v Litomyšli a od roku 2008 již pravidelně vystavujeme zde v Galerii na Hradě, krásně zrekonstruované budově lékařské knihovny,“ vyjmenoval výtvarník a předseda spolku Josef Bavor.

Hradecká Unie výtvarných umělců sdružuje na osm desítek výtvarných umělců nejen z Královéhradeckého a Pardubického kraje, ale například i z Vysočiny. Stejně rozmanitě je i spekt-

Foto PRÁVO – Ludmila Žlábková

Členové hradecké Unie výtvarných umělců vystavují svou aktuální tvorbu v Galerii na Hradě.

rum zastoupených oborů – od malby, kresby přes sochařství, fotografii až například po skládky či architekturu.

„Aktuálně na salonu vystavuje 45 výtvarníků různého věku i oboru, jemuž se věnují. Nechybí například ani kreslený humor, který je v našem regionu silně a kvalitně zastoupen například tvorbou Pavla Matušky nebo Lubomíra Lichého,“ pokračoval Josef Bavor. „Za dobu, co salony pořádáme, se samozřejmě jejich charakter proměňuje. Stejně jako se vyvíjíme my sami,“ zamyslel se Josef Bavor, který současnou generaci výtvarníků považuje za poslední, která se sdružuje v duchu spolků tak, jak vznikaly už od konce 19. století ve Francii.

„Myslím, že dnešní generace, například současní studenti,

jsou více individualističtí. Vztah ke spolkovému vystavování se vytrácí. Jejich sebeprezentace má jiné formy. Možná i proto mezi námi nejsou například konceptualisté,“ dodal Josef Bavor.

Výstava je přístupná denně mimo neděle od 10 do 18 hodin, s výjimkou dvou týdnů od 29. července do 11. srpna, kdy je z důvodu dovolené zavřeno.

L. Žlábková, Právo – víkendové vydání 27. 7. 2019

Opory našeho času a tablo fotografických portrétů osobností výtvarné kultury našich řad Jiřího Chadimy. Ostatní práce vyznačující se nekonfliktností, vypovídají o snaze autorů upřednostňovat své soukromí a touhu po klidu. Pro svoje náměty a pro jejich zpracování vyhledávají a uplatňují jim vyhovující formy. Krajinu a urbanismus stále nachází v popředí zájmu Dagmar Jirousková, koláž *Na břehu*, Zdeněk Karásek akvarel *Dominanty Hradce Králové*, Leona Kuťková barevná kresba *Ledňáček říční*, Pavel Mikuláš *Výtvarný návrh fasády*, malířské vyjádření Ahosta Arakelyana *Město*, Luboše Kosohorského *Alej břizová*, Jaromíra Krosche *Moře*, Milana Krynka *Krajina*, Vladimíra Plocka *Kostel sv. Marka*, Jiřího Šindlera *Otevírání krajiny*, Petra Špačka zimní krajina *Vítochov* a Lukáše Tkadlece *Nábřeží Vltavy*. Obrazy s vysoce promyšlenou kompozicí poskytli Josef Bavor *Planeta Malého*

RECENZE

DOTEKY ŽIVOTA

Pod tímto názvem představil **Josef Bavor** v Galerii u Klicperů svou již třetí výstavu, ke které v pětiletých intervalech, byl pořadatelem výzván. Ředitelka divadla ing. Eva Mikulová při svém

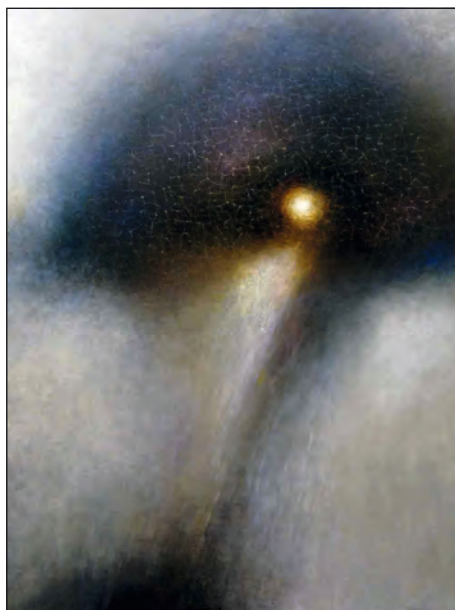

J. Bavor, ředitelka E. Mikulová, hovořící J. Mareš, foto J. Cvrkal, ostatní J. Chadima

Rozkvetlý strom, 2012, olej, 124 x 95 cm

Amygdala II., 2018, olej, 100 x 80 cm

zahájení zmínila uklidňující a povznášející autorovu tvorbu, kterou chtěla uspořádanou výstavou návštěvníkům divadla přiblížit. Ohlédnutím za 40 let výtvarné tvorby se zamyslel prof. PhDr. Jiří Mareš, když řekl: *V jeho uměleckém vývoji můžeme s určitým zjednodušením rozlišit čtyři etapy, které jsou zde výběrově zastoupeny typickými obrazy. Pro první etapu jsou autorovi inspirací morfologické struktury lidského těla. Není divu, vždyť byl desítky let anatomickým malířem na hradecké lékařské fakultě. V té době ho zaujal svět viděný pod mikroskopem, mikrosvět, který nebývá běžným zdrojem námětů pro výtvarníky. Heslovitě bychom mohli tuto etapu označit jako **nečekaný svět**. Centrem druhé etapy jeho uměleckého vývoje byl vztah mezi strukturou lidského mozku a strukturou hvězdného vesmíru. Na svých obrazech zachycoval analogie mezi sítí nervových buněk a galaktickou sítí vesmírných těles. Nešlo mu však jenom o materiální objekty, ale také o světlo, o energii záření, o putování časem a prostorem. Tuto etapu bychom mohli zkratkovitě označit jako snahu vyjádřit **fenomén tajemství**. Třetí vývojová etapa se inspirovala děním, procesy, které probíhají v nás lidech i v přírodě kolem nás. Patří k vzníkaní, splývání, větvení. Nebo jinak: život buněk i život přírody. Zkratkovitá charakteristika zní životní děje. Dříve, než se dostaneme ke čtvrté etapě, dovolte zdánlivé odbočení, které tuto etapu předznamenává. Povšimněte si jedné zvláštnosti Bavorových obrazů. Nejsou na nich namalováni lidé. Nenajdete tam skupinu osob, figuru či portrét. Ale člověk je v nich skrytě přítomen. Ve svých buňkách, ve svých morfologických strukturách, v rentgenových snímcích různých orgánů, v řezech tkání a hlavně je zde jako skryté měřítko zachyceného dění. Čtvrtá vývojová etapa zachycuje něco velmi jemného, existenciálního, nesnadno postižitelného: **mezilidské vztahy**. To neviditelné, co nás lidí spojuje nebo rozděljuje. Do této etapy patří obrazy s příznačnými názvy typu: *Křehké vztahy, Doteky vzájemnosti, SOS, ale také varovný Pozdní dialog*. Souhrnně lze o Bavorových obrazech říci toto. Je podivné a krásné, že jeho obrazy poznáte na první pohled. Není to jen svébytnou a citlivou konfigurací barev, ale především pojetím jeho námětů. Na jeho obrazech převládá ticho, prolínání vnitřního světa člověka s nekonečným vesmírem, zaujme člověka šíří pohledu, vědomím zajímavých až tajemných souvislostí. Bavor nás učí vidět svět úplně jinak, než jsme zvyklí. Závěrem lze dodat, že je škodou, tak jak to u Klicperů bývá, že navštívit výstavu mohou jen diváci divadelního představení.*

prince, Jan Dinga *Tajemná hvězda*, Miloš Chromek *Parník ve strážním koši*, Jiří Marbach *Úryvek meditace 12*, Lucie Staňková *Kroužení*, Jiří Vavřina *Fenixy*, zaujaly také fotografie Pavla Rejčara *Akty* a Ivany Lukavské *Labyrint*. Opačný postup, kde základem pro vytvoření díla je schopnost vidět a nalézat obrazce, tvary, okamžiky, případně nefigurativní kompozice jako zdroj inspirace v průběhu tvorby umocněné vhodným názvem, nacházíme u ještě nejmenovaných autorů. Jednak v grafice – Milada Harvilková soubor *Vivaldi*, v digitálním tisku Petr Balíček *Výkřik*, v malbě Jiří Anders *Masky*, Zdeněk Farský st. *Bez názvu*, Rudolf Mareček *Snění*, Barbora Pejšková *Bez názvu*, Milan Rejchl *Kolorit snu (Debos)*, Oldřich Tlustoš *Noční město*, v plastice Jiří Bareš *Tanec*, Tamara Bohuňková *Hledání prostoru*, Eva Dlabáčková *Torzo*, Jaroslav Doležal *Jen tak*, Jiří Dudycha *Helena*, František Faltus *Pávi*, Zdeněk Farský ml. *Postava*, Miroslav Říha *Plachetnice* a fotografie Jiří Cvrkal *Košile*, Milan Michl *Tvary*, Rudolf Němeček *Pes vyjící na měsíc*, Miloš Vojíš *Jiné linie* a Martin Zeman *Myanmar*. Vystavený soubor prací doplnili hosté, malíř z Prahy Kristián Kodet *Portrét, Quijote* a Nela Múčková *Grafický design*, žákyně SŠPTP z Velkého Poříčí.

Tečkou za 25. Východočeským výtvarným Salonem byla dernisáž v podvečer neděle 1. září, obohacená vystoupením šansonierky Radky Fišerové a vyhodnocením divácké ankety. Nejvíce hlasů získal obraz Petra Špačka *Vítochov* a stal se tak nejoblíbenějším dílem Salonu 2019, šťastným vylosováním a současně obdarovaným se stala naše členka Barbara Pejšková, která obdržela publikaci Třebechovický Proboštův Betlém. K vydařenému podvečeru přispělo vlnařství Michlovský, a tak byla završena úspěšná spolková výstavní aktivita letošního roku.

VYSTAVUJÍCÍ AUTOŘI V HRADCI KRÁLOVÉ

Jiří Anders, Ashot Arakelyan, Petr Balíček, Jiří Bareš, Josef Bavor, Tamara Bohuňková, Jiří Cvrkal, Jan Dinga, Eva Dlabáčková, Jaroslav Doležal, Jiří Dudycha, František Faltus, Zdeněk Farský ml., Zdeněk Farský st., Milada Harvilková, Jiří Chadima, Miloš Chromek, Dagmar Jirousková, Lukáš Kadlec, Zdeněk Karásek, Petr Kmošek, Luboš Koso-horský, Jaromír Krosch, Milan Krynek, Leona Kuřková, Lubomír Lichý, Ivana Lukavská, Jiří Marbach, Rudolf Mareček, Pavel Matuška, Milan Michl, Pavel Mikuláš, Rudolf Němeček, Barbora Pejšková, Vladimír Ploček, Milan Rejchl, Pavel Rejtar, Miroslav Říha, Lucie Staňková, Jiří Šindler, Petr Špaček, Oldřich Tlustoš, Jiří Vavřina, Miloš Vojíš, Martin Zeman, Hosté výstavy Kristián Kodet, Nela Múčková

JIŘÍ ŠINDLER JAROSLAV DOLEŽAL

Galerie Na Hradě v podvečer 20. února představila dva blízké přátele, úzce spjaté s Hradcem Králové a návštěvníkům výstav známé umělce pro jejich osobitý rukopis, Jiřího Šindlera a Jaroslava Doležala. Motivací prezentovat veřejnosti z mnohem rozsáhlejší tvorby alespoň část svého díla, byla životní jubilea, která si připomněli v loňském roce. Před početnou účastí návštěvníků se v programové části vernisáže ujala zahájení zpěvačka Karla Kotalová za doprovodu Daniela Vlčka na kontrabas. Na ně navázal předseda výtvarného spolku Josef Bavor. Jménem pořadatelů Univerzity Karlovy, lékařské fakulty a Unie výtvarných umělců Hradce Králové přivítal všechny přítomné, představil hudebníky, vystavující autory a historičku umění Mgr. Kláru Záreckou, která k výstavě pohovořila.

J. Šindler, K. Zárecká, J. Doležal, J. Bavor, při úvodním slovu k výstavě, foto M. Vojíš

Jiří Šindler žije v Hradci Králové trvale od roku 1961 a jeho umělecká tvorba zasahuje nejen na výstavě zastoupený obor malby, ale také obory grafiky, knižní ilustrace a art protisu. Autor sám sebe charakterizuje jako celoživotního racionálního romantika spatřujícího v imaginaci motiv vlastní tvorby. Sám svou práci v minulosti charakterizoval: „Mám svůj svět, do kterého si nedám mluvit, ale rád v něm vítám každého, kdo třeba cítí, třeba i to ticho... Neprovokují, nešokují, takže jsem vlastně staromódní. Ale staromódní uvědoměle.“ Umělecká tvorba Jiřího Šindlera je vzácně vyrovnaná. V prezentovaných dvaceti osmi obrazech, spatřujeme průřez umělcovou tvorbou posledních let, bytostně cítíme přítomnost skrytých tajemství v místech a krajinách určených ke snění. Divák prostřednictvím obrazů Jiřího Šindlera vstupuje do oáz klidu, je zván k procházkám v zahradách plných fantazie prozářených záblesky světla, kde se sny snoubí se skutečností. Vždy v obrazech nalézáme prvky reality, která je propojením mezi skutečností a snem, který otevírá umělcem zachycený prostor novým možnostem a novým představám. Mal-

by Jiřího Šindlera aktivizují představivost pozorovatele i svými poetickými názvy – *Čas návratů*, *Ticho katedrál*, *Sen prázdných zrcadel...* Střídma barevnost obrazů Jiřího Šindlera a jeho bohatý myšlenkový svět skrývá tajuplné příběhy, vyzývá nás k zamyšlení o životě.

Pohledy do expozice

Brána světla, 2016, tempera, 103 x 103 cm
Ukřižovaná krajina, 2004, tempera, 100 x 90 cm

Hradec, 2012, polychrom. lípa, výška 64 cm
Baletistka, nedat., polychrom. lípa, výška 124 cm

Devět prací **Jaroslava Doležala** na výstavě zastoupených neukazuje celou šíři autorovy tvůrčí práce a její pestrosti. Nejen poučený divák jistě cítí dlouholeté spojení umělce tvůrčího světa se světem loutkového divadla – s jeho vnitřním napětím, tragikou i komediálností. Je to právě divadelní prostředí, v němž umělec řadu let působil jako scénograf a tvůrce loutek. Vynikající řemeslné zpracování ušlechtilého dřevěného materiálu, nevšední tvarová invence, střídma a citlivě aplikovaná polychromie a především osobitý smysl pro humor a absurditu, ožívá ve vystavených volných dřevěných skulpturách vytvořených v ateliéru Jaroslava Doležala. Náměty soch prozrazují mnohé o neklidné a veselé povaze autora

a jeho zájmech. Mezi vystavenými díly nacházíme připomínky radosti každodenního života – *Malé pivo* odkazující na pravidelná setkání s přáteli, vzpomínky na nedávnou minulost – vzpomínka na kdysi oblíbenou královéhradeckou vinárnu – *Tanec u Litterů*, ale také na minulost vzdálenější, na dětství – jako v případě reliéfu *Kroužkování ptáků*. Významné místo mezi vystavenými díly zaujímá práce – *Dobry den múzo*, jejíž význam jistě není zapotřebí blíže vysvětlovat.

Je třeba zmínit, že to jsou názory Ephraima Kischona prezentované v „prostorek“ knize *Picassova sladká pomsta*, které nedbají žádných běžných pravidel v hodnocení výtvarného umění a které si oba umělci vzali sobě za vlastní, včetně tvrzení, že odborné výklady kurátorů jsou jen brilantním ohlupováním lidí. Za umělce vždy hovoří jeho dílo.

Na závěr svého slova k výstavě historička konstatovala: Ze společného povídání s oběma tvůrci vyplývá, že nejráději mají ty výtvarné práce, které teprve budou vytvářet a je tedy zřejmé, že se společně můžeme také v budoucnu těšit na další výstavy.

Tečku za programovou částí vernisáže udělal Josef Bavor, poděkováním protagonistům a popřál přítomným účastníkům hezký večer.

PAVEL MATUŠKA USMÍVÁNÍ

Další z řady letošních jubilatů **Pavel Matuška** si připomněl své pětasedmdesátiny hned několika výstavami. Nejprve v Městské knihovně v Doudlebských nad Orlicí, v Galerii u Klicperů v hradeckém divadle, v Galerii Koruna v Hradci Králové a doposud svou největší výstavou, co do počtu prezentovaných děl i významnosti místa konání, v Galerii Kinský v Novém zámku v Kostelci nad Orlicí. Velkorysá nabídka pana Františka Kinského k uspořádání bilanční výstavy se nedala odmítnout, naopak byla autorem vnímána jako velká pocta mít možnost prezentovat své dílo v takovém noblesním prostředí, jaké „východočeský Louvre“, Nový zámek v Kostelci nad Orlicí nabízí.

Představena byla Matuškovy humorná tvorba z posledních dvaceti let v technice kresby, malby akrylovými barvami i řezbou v lipovém dřevě. Autor ve třinácti komnatách zámku nabídl návštěvníkům 142 obrazů, 20 dřevořezb a kolekci portrétů osobností a kreslečných vtipů.

Výstava byla zahájena v pátek 5. července v 17 hodin vernisáží v zrcadlovém sále zámku za početné účasti návštěvníků. Úvodního slova se ujal pan František Kinský, který poznamenal, že humor Pavla Matušky není prvoplánový a vyžaduje, aby se divák na jeho práce díval soustředěně. Když se mu pak podaří najít mnohdy skrytou absurditu obrazu, začne se pozvolna usmívat. Do malby vepsaný název obrazu není však jen pouhou nápovědou, ale někdy důležitou součástí díla, nutnou pro jeho celkové vyznění. Pan Kinský na závěr řekl, že považuje za velkou čest, že mohl u příležitosti životního jubilea Pavla Matušky, osobitého představitele českého výtvarného humoru, uvést v Galerii Kinský jeho samostatnou výstavu. Pak se slova ujal astrofyzik Dr. Jiří Grygar, který mimo jiné vyjádřil podivení a potěšení, že dva nedaleko od sebe žijící vrstevníci, o něco starší Vladimír Renčín a Pavel Matuška, si dokázali vykolíkovat oddělené humoristické parcely, žádný nikdy neopisoval a oba se vypracovali ve vrcholné osobnosti českého výtvarného humoru. Konstatoval, že dobrý kreslený – výtvarný humor má odezvu i v cizině a nemusí se překládat, protože v rukou mistrů mluví univerzálním jazykem druhu Homo sapiens.

Slovo si také vzal i sám autor a mimo děkovacích a zdvořilostních vět pohovořil o vlastnostech humoru, jeho smyslu a pojetí: *Humor může být hloupý nebo chytrý, osvobozující, provokující, absurdní, někdy vede k zamyšlení, jindy k úšklebku, někdy z něj mrazí. Nikdy by se ale neměl vysmívat a být zlý. Humor je protipólem smutku, kterého se tolik*

Zahájení, pořadatel F. Kinský, hovořící J. Grygar a autor P. Matuška

Pokušení, 2016, akryl, 70 x 90 cm

Část expozice s kresleným humorem

Torza aktů, z let 2000 – 2003, lípa, výška 40 – 80 cm

bojíme. Je to nejlepší doplněk stravy a nejlepší mastička na bolístky života. Návštěvníky výstavy oslovil humor laskavý a inteligentní. Obdivuhodná autorova invence je zdokumentována v jeho již dříve vydaných publikacích *Usmívání* a *Usmívání 2*, a k výstavě vydaném katalogu *Usmívání (3)*, které bylo možno na místě zakoupit. Výstava Pavla Matušky **USMÍVÁNÍ** v Galerii Kinský v Novém zámku v Kostelci nad Orlicí trvala do 20. října.

JIŘÍ VAVŘINA

Byla středa 4. září, když se řada našich kolegů, autorových přátel a příznivců výtvarného umění sešla v Galerii Na Hradě, aby se společně s vystavujícím **Jiřím Vavřinou**, zúčastnila vernisáže vybraného souboru z tvorby *Postavy z mytologie a Starého zákona v kresbách, obrazech a objektech*. Hradecký výtvarník touto samostatnou výstavou, po Lázních Bělohrad spolu s Miloslavem Říhou a účasti na 49. Nasavrcké paletě, završil svou letošní prezentaci svých děl veřejnosti, připomínajíc si své 75. narozeniny a doplnil tím výstavní program Galerie Na Hradě věnovaný našim jubilatům.

Protagonisté zahájení výstavy J. Bavor, F. Staněk, J. Vavřina, foto J. Cvrkal

V programové části se zahájení ujal předseda Josef Bavor, za pořadatele všechny přivítal a představil hlavní účinkující. František Staněk přednesl text k výstavě, o hudební doplnění se postarala Daniela Vítová zpěvem s kytarou.

Silény a Nymfy, 2019, oleje, 25 x 20 cm

Vystavený soubor prací byl výběr z padesátileté tvorby Jiřího Vavřiny a zaujal již proto, že byl pojatý v jeho charakteristickém pojednání, naplněné fantazií s vyprávěním příběhů a podobenství z časů historicky vzdálených. Obsahem zpracovaných námětů je autorova snaha sdílet a představit s pomocí řady příběhů, člověka a jeho konání v dobrém i zlém.

ROZLOUČENÍ

Jednorozec, 2010, olej, 100 x 200 cm

Kouzelný květ, 2008, kresba, 35 x 35 cm

Pohled na část vystavené tvorby

Neméně zajímavé bylo výtvarné zpracování kreseb, obrazů a objektů, vyznačující se dovedností získanou v průběhu času, hlavně v olejomalbě prokazatelná citlivá a čistá barevnost zpracovaná téměř v komorním konceptu. Nejfrekventovanější zobrazení figur, nebo jejich částí – tváří, naplňuje podstatu sdělení, svědčící o výchozím uplatnění precizní kresby se smyslem pro detail, pro Vavřínovu tvorbu nezbytně cíleným záměrem. V kompozicích či figurativních plastikách uplatňovaná stylizace s občasným použitím symbolů a použitím často miniaturních dekorativních prvků, prozrazuje autorovu zručnost. Pracovitost a nevyčerpatelná invence spolu s imaginací svědčí o autorově naturelu, pracuje pro zábavu potěšit sám sebe ale také ty druhé.

Portrét Oldřicha Tlustoše, archiv UVU HK

V závěru října doručená zpráva o náhlém odchodu sochaře, medailéra a malíře **Oldřicha Tlustoše** všechny překvapila, doposud se aktivně účastnil spolkového života a obeslal i letošní Východočeský výtvarný salon. Připomeňme si, že se narodil 2. července 1935 v Hradci Králové – Svobodných dvorech a svůj talent zúročil studiem na Vyšší škole uměleckého průmyslu a Akademii výtvarných umění v ateliéru prof. O. Španiela v Praze. Po studiích se navrátil do Hradce Králové, kde po celá léta žil a pracoval a stal se v místě výraznou osobností výtvar-

ného dění. Začátkem 60. let byl zakladatelem výtvarné skupiny *Horizont*, od 90. let pak členem Asociace umělců medailistů Praha a UVU Hradec Králové. Základem jeho tvorby bylo medailérství a příbuzné techniky, pamětní desky, pomníky a busty. V posledních deseti letech se začal intenzivně věnovat malbě a vytvořil řadu malířsky i kompozičně velmi kultivovaných obrazů. Škála abstraktních prvků od geometrických konstrukcí po logickou změť uvolněných expresivních tvarů s barevnou kompozicí uplatňovanou v medailérství, zcela nově, kreativním způsobem použil v malbě. Vytvořená abstraktní plátna, z nichž vysvitá jeho zájem o transformaci venkovské i městské krajiny s nezřídka jistou dávkou ironie, dle vyjádření PhDr. Josefa Šůvy, *jsou specifickou kapitolou a vyvrcholením jeho tvorby. Prolínání geometrických a stylizovaných tvarů s lazurními barevnými tóny, jsou prostředky, kterými vyjadřuje své vnitřní představy a pocity.* Nezanedbatelná je jeho prezentace na veřejnosti, na více jak osmdesáti společných a samostatných výstavách v Londýně, Paříži, Seixalu, Tampere, Wrocławu v zahraničí, Hradec Králové, Kuks, Pardubice, Poděbrady, Praha, a dalších místech v tuzemsku. Je zastoupen v domácích i zahraničních sbírkách. Odešel tak jeden z významných výtvarníků, náš dlouholetý člen. V pátek 1. listopadu hodinu před polednem se rozloučení zúčastnili zástupci vedení UVU s květinovou pozorností a slovem Miloše Petery, ostatní uctí jeho památku na prosincovém setkání.

Žoldněř, dřevo, v. 89 cm/ Zápas, reliéf, v. 55 cm/ Oheň ve městě, olej, 100 x 100 cm/ Kytice, medaile Ø 15 cm

MILOŠ PETERA / STOPY ŽIVOTA

Publikace Stopy života, foto Tomáš Vlk

Galerie výtvarného umění v Náchodě vydala publikaci s názvem *Stopy života* o královédvorském malíři Miloši Peterovi. Jejím autorem je ředitel galerie Mgr. Jan Kapusta ve spolupráci s PhDr. Marií Bílovou. Grafickou úpravu provedl Marek Macek. Kvalitní publikace na křídovém papíru obsahuje 14 černobílých a 49 barevných reprodukcí, malířovu stať *Listování*, fragmenty malířových soukromých deníků, životopisný přehled, slovníková hesla, odkazy na literaturu o malíři a hodnocení jeho práce od předních kunsthistoriků, jako je Dr. Ivo Kořán z pražského Ústavu teorie a dějin umění.

Kniha je nejobsáhlejším počinem shrnujícím Peterovo celoživotní dílo i nahlédnutím do jeho soukromí. Publikace vyšla v souvislosti s nedávnou výstavou v náchodské galerii při příležitosti malířova životního jubilea. Ten je nositelem řady našich i zahraničních ocenění. Sled výstav ve státních galeriích a nákupy do jejich sbírek svědčí o vzrůstajícím zájmu o jeho tvorbu. Je nositelem státního ocenění *Pocta umělců*, udělené za celoživotní dílo Parlamentem České republiky v roce 2006. Publikace byla zařazena do fondu České národní knihovny v Praze.

Bc. Dana Humlová,
ředitelka Městského muzea
ve Dvoře Králové nad Labem.

Na pátek 14. prosince byli pozváni členové našeho spolku na tradiční setkání konané v předvečer Vánočních svátků a blížícího se konce roku. Společenská místnost Městské knihovny v Hradci Králové, v posledních letech pro naše setkání zvolená, se tentokrát nenaplnila tak, jak by se očekávalo, účast byla jen 42%. Čas do zahájení byl využit administrativními úkony a poslechem znějících koled. Zájemcům o kávu, čaj a jiné nápoje bylo službou servírovacího týmu ochotně vyhověno a setkání mohlo začít. Předseda Josef Bavor přivítal přítomné členy a hosty za použití mikrofonu, osvědčené zkušenosti z posledních setkání. Úvod se neobešel s pietou na kolegu Františka Juračku, který nás opustil v létě. Při ohlédnutí na uplynulé období zmínil předseda členskou základnu, v které je dlouhodobě evidováno kolem 80 členů, z toho 76 aktivních. K výstavním účelům se podařila generálka výstavního vybavení a zavedení upoutávky na vystavující autory. V plánu výstav Galerie Na Hradě jsou zastoupeni především naši členové, byl nastíněn záměr výstavní činnosti příštího roku a připomenutí jarního bienále v Kostelci nad Orlicí. J. Bavor pohovořil o úspěchu Ashota Arakelyana, jeho výstavě v Arménii a uznání, které se mu u příležitosti životního výročí dostalo. Jmenovaný osobně zmínená slova doplnil, ukázal obdrženu zlatou medaili a obeznámil přítomné s obsahem dopisu od prezidenta Náhorního Karabachu, který oceňuje jeho dlouholetou záslužnou výtvarnou a angažovanou činnost. Předseda vyjádřil spokojenost s pracovitostí členů Rady, scházeli se pravidelně, operativně bylo zajištěno potřebné. V závěru upozornil na důležitost příští členské schůze, která bude volební.

V diskusi Michail Ščigol připomněl jeho nově zřízenou komorní galerii v Praze, probíhající výstavu k nedožitým 90. narozeninám Vladimíra Komárka, kde jsou představeny jeho netradiční práce. Nabídl členům po vzájemné dohodě v galerii vystavovat. Zmíněna byla změna ve vedení Galerie moderního umění a hledání vhodného místa pro stálou expozici prací Vladimíra Renčína. Dodatečně byli pozdraveni vzácní hosté, Dr. Josef Šůva a Ing. Jiří Soukup. S přátelskými rozhovory a přáním, v řadě případů výměnou PF se postupně členové rozcházel.

Uplynuly čtyři měsíce a 16. dubna, na stejném místě se členové znovu sešli na členské schůzi již avizované, volební. V předsálí je uvítaly obrazy kolegů Lucie Staňkové a Jiřího Šindlera s výstižným názvem *Setkání*, (výstavy

dcery a otce). Po ukončení důležité prezentace, mohl předseda Josef Bavor po úvodních zahajovacích slovech podrobně přítomné členy seznámit s programem a vlastním průběhem volby. Nadpoloviční účast umožnila pro svoji usnášeníschopnost v jednání schůze pokračovat. Oproti zvyklostem nejprve Blanka Šimrádová přednesla zprávu, kde z konkrétních čísel v příjmových a výdajových položkách se dalo vyčíst, že naše hospodaření bez příspěví sponzorů je těžko myslitelné. Následující zpráva revizní komise v podání Milady Harvilkové zmiňovala skutečnost, že účastí členů komise na pravidelných schůzích Rady, sledují dodržování stanov a plnění přijatých usnesení a finanční zajištění výstavních projektů. Součástí kontroly hospodaření bylo dodržování účetní agendy a zjištěno u 23 členů, že není uhrazen členský poplatek. Hlavní zprávu o činnosti předseda pojal jako ohlédnutí vedení spolku, složeného z aktivistů za dobu dvanácti let. Zmínil úspěšné, jen částečné a nevydařené počiny. Závěrem poděkoval všem, kteří svým úsilím přispěli k naplnění životaschopnosti našeho spolku. Předseda volební komise Jan Dinga oznámil výsledky hlasování a přečetl jména čtrnácti členů s největším počtem obdržovaných hlasů. Stávající vedení získalo tak důvěru vézt náš spolek další dva roky. Když už měl slovo, využil příležitosti k doplnění předsedova hodnocení. Přiznal, že je rád členem naší UVU. Podle slov Jana Škváry, historika umění v Ústí nad Labem, žalce života obdobných setkání v ČR, je jen málo takových s námi srovnatelných. Nebývale se rozvinula diskuse. Petr Kmošek představil svou poslední knihu *Koně v životě a obrazech malíře Ludvíka Vacátka* a následovalo téma se společným jmenovatelem - výstavy, jednak anonce připravovaných naší UVU a záměrem zlepšení organizace při instalaci, zavedení divácké ankety, tematicky zaměřené nebo mezinárodní. Pohoštění ukončilo oficiální diskusi, která pokračovala jen individuálně. Po naplnění vymezeného času se členové rozešli.

Kulatá výročí si tento rok připomněli **Rudolf Němeček** 25. 3. 1949, **Pavel Matuška** 14. 2. 1944, **Miloslav Říha** 23. 3. 1944, **Josef Bavor** 11. 6. 1944, **Pavel Rejtar** 22. 6. 1944, **Jiří Vavřina** 4. 11. 1944, **Zdeněk Šindlar** 9. 6. 1939 a **Václav Zeman** 26. 8. 1934. Vedení UVU jmenovaným přeje do dalších let tvůrčí invenci, potřebné zdraví a aby svým aktivním přístupem naplňovali poslání a smysl našeho spolku.

OHLÉDNUTÍ ZA ČINNOSTÍ

Na našich pravidelných setkáních v posledních letech – v dubnu a v prosinci – jsem se vždy snažil rekapitulovat činnost našeho spolku za uplynulé období a připomínat, co nás v nejbližších měsících čeká. Většinou se to týkalo našich společných výstav, Východočeského salonu v létě a v dvouletých intervalech jarní výstavy v Kostelci n. Orlicí. Tentokrát si dovoluji ohlédnouti za delším obdobím posledních deseti – dvanácti let. Myslím totiž, že dozrává situace k sebereflexi našeho spolku, členů rady a každého jednotlivce. Pokusím se to tedy pojmenovat.

Co se poměrně daří

Provoz Galerie Na Hradě. Před dvanácti lety po rekonstrukci budovy lékařské knihovny jsme díky smlouvě o spolupráci s hradeckou Lékařskou fakultou získali výstavní prostor jako základnu pro každoroční salony a pro autorské výstavy našich členů. Doposud se zde uskutečnilo více než sto autorských a kolektivních výstav. Od roku 2013 se podařilo navázat úspěšnou spolupráci s Františkem Kinským a v prostorách jeho Nového zámku v Kostelci nad Orlicí se letos uskutečnil již 4. ročník Bienále *Výtvarné jaro* s vyhlídkou pokračování i v příštích letech. Před čtyřmi lety proběhla administrativně úspěšně změna registrace spolku u Okresního soudu. Těšíme se prozatím stabilní přízni sponzorů a jejich finanční podpoře, především Města Hradec Králové, firem Elektrárny Opatovice, Marius Pedersen, Chládek – Tintěra a dalších soukromých subjektů. Pozitivně lze hodnotit i určité ukotvení naší činnosti v povědomí hradeckého kulturního dění, o čemž svědčí mimo jiné zařazení každoročních salonů v prestižním projektu Regina a udělení výročních cen města kandidátům, které UVU navrhla a podpořila (R. Malec, V. Renčín, M. Rumlarová). O celoroční činnosti informuje již desátým rokem spolkový časopis Paleta. Aktuální informace o dění uvnitř spolku i v širším kontextu výtvarného života přináší webová stránka UVU. V závislosti na finanční situaci se alespoň zčásti daří přibližně v tříletých intervalech vydávat členský katalog. Mediální propagace naší UVU je úspěšná ve spolupráci s Českým rozhlasem Hradec Králové, podstatně horší už s redakcemi místních a regionálních novin.

Nepodařilo se navázat trvalou spolupráci s partnerskými organizacemi z jiných regionů – nevyšel pokus s UVU v Plzni, s Pražským sdružením výtvarníků, ani se zahraničními partnery ze Slovenska a Polska. Nejsme dostatečně přitažliví pro odborné teoretiky a publicisty. Absolventy AVU, UMPRUM a středních výtvarných škol zřejmě účast ve spolcích v tradičním pojetí příliš neláká. To se projevuje také v chybějícím kontaktu s aktuálním děním ve výtvarném umění. Přes počáteční nadějně pokusy se zatím nepodařilo realizovat malou galerii – muzeum, připomínající Vladimíra Renčína, našeho dlouholetého kolegu. Problémem je také generační obměna (postupná, radikální?) ve vedení spolku. Vždyť v současné radě více než polovina lidí působí déle než dvacet let. Chybí zájem a ochota mladších kolegů dělat něco nezištně pro ostatní bez ohledu na vlastní profit. Chybějící vědomí větší sounáležitosti se projevuje také v nižší účasti na členských i společných výstavách. Vystavávají tedy otázky: smířit se s dosavadním víceméně setrvalým stavem, nebo mít větší ambice? Na co máme (nejen finančně) a co už přesahuje naše možnosti?

Výroční schůze je také příležitostí k poděkování. Rád tedy děkuji kolegyním a kolegům v radě, na které je v případě potřeby spolehnouti. Ocenění nás všech si zaslouží zejména místopředsedové Miloš Vojíš za koordinaci činnosti a za vzornou péči o obsah webových stránek, Zdeněk Farský za organizaci dernisází salonů. Velký dík dále patří Jiřímu Marbachovi za desetiletou obětavou redakční práci s vydáváním Palety, Blance Šimrádové, která se obětavě stará o administrativní záležitosti spolku a dalším nejmenovaným za ochotu podílet se na společné činnosti.

Josef Bavor

Demografie k 30. 11. 2019

Věk	>35	>50	>65	>70<	cel.
ženy	-	8	8	3	19
muži	2	5	8	42	57
cel.	2	13	16	45	76

Zastoupení našich členů z okresů.

okres	HK	Jl	NA	RK	TU	ost.
ženy	9	-	1	1	2	6
muži	22	3	7	3	6	16
cel.	31	3	8	4	8	22

V úterý 15. ledna ve 14.30 v hradeckém studiu Českého rozhlasu v Hradci Králové přivítala redaktorka Karla Kindermanová naši fotografku Ivanu Lukavskou, která přišla do rozhlasu pozvat na výstavu *Ženský fenomén* v Galerii Na Hradě. Pozvání nebylo odmítnuto, dobře se znají. Host pro rozhlas v minulosti odváděl výbornou práci. V úvodu rozhovoru byla představena fotografka, mající za sebou čtyři desítky výstav doma a v zahraničí, která za ta léta již ví co a jak v řemesle dělat. Pohovořily o její tvorbě zakázkové a zájmové. Předmětem výstav jsou ženské akty, ale zabývá se také jinými tématy i krajinou. Zmínila, že z jejího záměru vyjde obvykle něco docela jiného, než bylo původně myšleno a neopomenula dodat, že připravená výstava je společnou prezentací s kolegou Františkem Kalenským, který ji k výstavě přizval, pro shodné téma tvorby.

Stává se nepsaným pravidlem, že Pavel Matuška každým rokem získává ocenění v mezinárodních soutěžích, tentokrát ze vzdáleného Peru v tématu *Poctivost – zbraň proti korupci za obraz Řeči do (příznivého větru)*.

Městská galerie Zázvorka v Novém Městě nad Metují připravila ve spolupráci s autory ve dnech 14. 2. až 19. 5. , k 180. výročí vzniku fotografie, výstavu *KAM AŽ...V pěti komorních místnostech historického objektu soubor fotografií představila Skupina 5 + 1, jejímiž členy jsou i dva naši jubilanti, Rudolf Němeček a Pavel Rejtar. K vidění byl portrét, ženský akt, časosběrný dokument, ale také alternativní, z reality vycházející fotografie abstraktní. Vystavená kolekce názorně dokumentuje kam až... dnešní podoba fotografie dospěla a napovídá, že tvůrci ve své snaze realizovat své myšlenky, nápady, či objevovat, nám připraví v budoucnu nová, netušená překvapení.*

Vernisáž výstavy 23. února v divadle v Pardubicích, *Ivo Jansa – obrazy*, byla před premiérou hry Mikve, za účasti současné izraelské dramatičky Hadar Galron a velvyslance Izraele v ČR. Představených 15 rozměrných olejomalb vyjadřovalo, jak sám autor zmínil, pokorný vztah ke skutečnosti, ale zároveň vašeň obdivu. Zvolená cesta vyjádření malbou je bezprostřední a spontánní, zrak ustupuje hmatu a pohybu, z rytmu se rodí kompozice. Pro výchozí pracovní postup poslouží nevelké záznamy detailů a vztahů s důrazem na bohatost barvy.

Své pětasedmdesátiny si připomněl architekt Miloslav Říha výstavou společně s také jubilujícím kolegou, malířem Jiřím Vavřinou, ve dnech

3. 5. – 23. 6. v lázních Bělohrad. Miloslav Říha vystavil skleněné tavené plastiky v kombinaci s různými materiály. Překvapivé kompozice, precizní zpracování, to byla hlavní charakteristika představené tvorby na zmíněné výstavě.

U příležitosti Dne starokladubského koně v Kladrubech nad Labem, byla dne 25. května slavnostně pokřtěna kniha Petra Kmoška *Koně v životě a obrazech malíře Ludvíka Vacátka*. Monografie zachycuje dramatický život tvůrce a představuje rozsáhlý soubor Vacátkových děl nacházejících se ve veřejných a soukromých sbírkách v rozsahu 397 stran textu a 167 barevných obrazových příloh.

Jiří Dudycha tradičně obesílá Zlínský filmový festival filmovou klapkou. Letošní, *Prsten jezerní paní*, byla vydražena za 30 000 Kč a částka přispěje k podpoře dětské kinematografie.

V letošním roce bylo v rámci projektu Hradecké poklady vybráno deset seniorů. Prestižního ocenění se tak dostalo našemu Josefu Bavorovi a dodáváme, že zaslouženě.

Den otevřených ateliérů 2019 proběhl o víkendu 15. a 16. června a z našich členů iniciativu hradeckého Impulsu podpořil Jiří Dudycha, Zdeněk Farský ml., Vladimír Plocek, Lucie Staňková a Jana Stiborik.

MF DNES, dne 1. srpna otiskla rozhovor editora Petra Marečka s Pavlem Matuškou o jeho výstavě v Galerii Kinský v Novém zámku v Kostelci nad Orlicí pod názvem *Usmívání v Louvru*. Celostránkové povídání o humoru, životním jubileu a jednom inženýrovi z Prognostického ústavu je možné si přečíst na naší webové stránce v aktualitách.

Oldřich Páleníček nezapře i při svém věku profesi vzdělavatele a kulturního organizátora a druhým rokem je mimo jiné redaktorem a vydavatelem elektronického čtvrtletníku *Zhoř*. S jeho obsahem a rozsahem se lze seznámit na našich webových stránkách v rubrice Aktuality.

Jan Dinga od 26. 9. do 3. 11. v Muzeu města Ústí nad Labem vystavil soubor obrazů pod názvem *Návrat*. Nebyl, jak by se dalo očekávat, retrospektivou, ale naopak dokumentací současné tvorby. Téměř polovinu tvořily velké formáty děl doposud veřejnosti nepředstavených s náměty pro jeho práce charakteristickými s variacemi symbolů a ikonických znaků, jako základních stavebních prvků.

Na slavnostním večeru 28. října 2019 ve Filharmonii Hradec Králové, pořádaném v rámci oslav 101. výročí vzniku Československé republiky, byly předány medaile řadě významných osobností města. Mezi nimi ji obdržel i náš místopředseda Miloš Vojíš za ce-

ložitivní úspěšnou činnost ve fotografii a reprezentaci města Hradce Králové.

Ve čtvrtek 7. listopadu v 8. 35 hodin Hradecký rozhlas ve svém studiu živě představil významného Miloše Vojíře, aby posluchačům přiblížil okolnosti spojené s tvorbou jeho celoživotního fotografického zobrazování tématu Ženy.

V období uzávěrky došla zpráva, že 9. listopadu zemřel náš čestný člen prof. MUDr. Rudolf Malec. Vzpomínka a rozloučení bude u příležitosti našeho prosincového setkání.

Vážené kolegyně a kolegové, časopis Paleta č. 10, vydaný v tomto roce je posledním číslem, které mnou redakčně a graficky bylo pro naše společenství připraveno. V počátku, po vyjasnění obsahového zaměření se ustálila podoba, která si nekladla odborné cíle, ale směřovala k popisu dění v našem sdružení. Znamenalo to průběžně po celý rok sledovat a zaznamenávat události, často se jich i osobně účastnit, což samo o sobě ukrajovalo čas vymezený pro vlastní tvorbu. Vzhledem k dosaženému věku, náročnosti a odpovědnosti z redakční práce vyplývajících, nelze s jistotou zaručit pokračování a vznikl důvod ji ukončit. Doposud vydaná čísla Palety se stala svým obsahem kronikou vypovídající o desetiletém životě nejvýraznější skupinové výtvarné aktivity regionu. Závěrem se patří poděkovat za dosavadní spolupráci našemu vedení, Josefu Bavorovi, Miloši Vojíšovi za poskytování textových a obrazových podkladů, Zdenku Rosákovi za ochranu čistoty českého jazyka, Jiřímu Soukupovi, Miloši Peterovi, Petru Kmoškovi, Františku Staňkovi, Marii Rumlarové za textové příspěvky a také tiskárně Losenický za vstřícný přístup při tvorbě výtisků.

VÝSTAVY

BROUMOV

▶ Městská knihovna, 23. 4 – 31. 5.

▶ **Pavel Rejtar** – Fotografie, Z cyklu setkání s Faustem

DOUDLEBY NAD ORLICÍ

▶ Městská knihovna, 1. 2. – 12. 3.

▶ **Pavel Matuška** – Obrazy, Usmívání

HOLICE

▶ Galerie KD, 29. 11. – 31. 12.

▶ **Lucie Staňková** – Barva nebarvy

HORNÍ ČERMNÁ

▶ Zasedací místnost OÚ, 15. – 16. 6.

▶ **Leona Kutková** – Vědecká ilustrace, Česká fauna

HRADEC KRÁLOVÉ

▶ UKLF, 10. 12. 18 – 18. 1.

▶ **Josef Bavor** – Sbíрка, Novoročenky z archivu

▶ District 5., 3. – 31. 1.

▶ **Jiří Cvrkal** – Fotografie

▶ Galerie Na Mostě, 7. 1. – 1. 2.

▶ **Lubomír Lichý** – Kreslený humor

▶ Galerie Na Hradě, 16. 1. – 18. 2.

▶ **Ivana Lukavská** – Fotografie,

▶ **František Kalenský** – Kresby a malby Ženský fenomén

▶ Galerie u Klicperů, 9. 2. – 14. 3.

▶ **Josef Bavor** – Obrazy, Doteky života

- ▶ Galerie Na Hradě, 21. 2. – 18. 3.
- ▶ **Jiří Šindler** – Obrazy, **Jaroslav Doležal** – Řezby
- ▶ Knihovna města HK, 4. 3. – 29. 4.
- ▶ **3 x Farský** – Grafika, malba, plastika
- ▶ Galerie CCV, 5. 3. – 30. 4.
- ▶ **Lucie Staňková** – Obrazy, **Jiří Šindler** – Obrazy, Setkání
- ▶ Galerie u Klicperů, 16. 3. – 16. 5.
- ▶ **Usmívání Pavla Matušky** – Obrazy
- ▶ Ateliér Labyrint, 24. 3. – 30. 4.
- ▶ **Petr Špaček** – Grafika, Kombinovaná technika
- ▶ Restaurace Primátorka, 29. 3. – 21. 6.
- ▶ **Jan Černoš** – Obrazy
- ▶ UKLF, 25. 4. – 25. 5.
- ▶ **Milan Rejchl** – Galileo a obrázky z cest
- ▶ Galerie Na Mostě, 1. 7. – 2. 9.
- ▶ **Jaroslav Doležal** – Polychromované, dřevěné plastiky
- ▶ Knihovna města, 3. 9. – 30. 10.
- ▶ **Ivo Jansa** – Obrazy
- ▶ Galerie Na Hradě, 4. 9. – 7. 10.
- ▶ **Jiří Vavřina** – Kresby, obrazy, objekty Postavy z mytologie a Starého zákona
- ▶ UKLF, 17. 9. – 18. 10.
- ▶ **Lubomír Lichý** – Kreslený humor
- ▶ UKLF, 5. 11. – 2. 12.
- ▶ **Jiří Cvrkal** – Portréty, Fotografie, fotografiky
- KONICE**
- ▶ Galerie zámku, 6. 9. – 11. 10.
- ▶ **Jaromír Krosch** – Obrazy
- KOSTELEČ NAD ORLICÍ**
- ▶ Galerie Kinský, 6. 7. – 20. 10.
- ▶ **Pavel Matuška** – Kresba, malba, řezba – Usmívání
- KRALÍKY**
- ▶ Městské muzeum, 7. 3. – 30. 4.
- ▶ **Jaromír Kroh** – Obrazy, kresby Iva Vanžurová – Paličkovaná krajka, malba na hedvábí
- LÁZNĚ BĚLOHRAD**
- ▶ Památník K. V. Raise, 3. 5. – 23. 6.
- ▶ **Jiří Vavřina** – Obrazy
- ▶ **Miloslav Říha** – Skleněné objekty
- NOVÉ MĚSTO NA MORAVĚ**
- ▶ Horácká galerie 5. 9. – 10. 11.
- ▶ **Miloš Petera** – Stopy života
- OLOMOUC**
- ▶ Galerie Bohéma, 13. 5. – 8. 6.
- ▶ **Miloš Chromek** – Obrazy, Monochromatika 3
- PARDUBICE**
- ▶ VČD, 15. 12. 18. – 20. 2.
- ▶ **Dagmar Karell** – Obrazy
- ▶ VCD, 23. 2. – 21. 3.
- ▶ **Ivo Jansa** – Obrazy
- ▶ Galerie university, 12. 6. – 30. 8.
- ▶ **Jiří Dudycha** – Plastiky, sochy
- PRAHA**
- ▶ Praha 1, Palác YMKA, 17. 1 – 15. 3.
- ▶ **Milan Rejchl** – Obrazy, Pavlína Rejchlová – Keramika
- ▶ Praha 3, Výstavní síň A. Navrátila
- ▶ **Michail Ščigol** – Ateliér
- ▶ Praha 1, Centrum FŠ 30. 9. – 12. 10.
- ▶ **Martin Zeman** – Fotografie, Myanmar 2019
- SUDSLAVA**
- ▶ Bývalá fara, 29. 6. – 31. 8.
- ▶ **Vladimír Plocek** – Obrazy
- ŠUMICE**
- ▶ Hasoňova chalupa, 6. 9. – 4. 11.
- ▶ **Oldřich Páleníček** – Retro Ilustrace, pam. listy, exl, volná tvorba
- TRUTNOV**
- ▶ Muzeum, 11. 10. – 17. 11.
- ▶ **3 x Farský**, Grafika, plastika, malba
- ÚSTÍ NAD LABEM**
- ▶ Muzeum, 26. 9. – 3. 11.
- ▶ **Jan Dinga** – Návrat

paleta č. 10 10. 12. 2019

Nepravdělné noviny

UNIE VÝTVARNÝCH UMĚLCŮ

z.s. Hradec Králové
Baarova 1381, 500 02 Hradec Králové
tel: 495 523 175, e-mail: uvuhk@uvuhk.cz
www.uvuhk.cz

vydává Rada UNIE

uzávěrka vydání: 30. 11. 2019
Redakčně a graficky připravil: Jiří Marbach,
tel: 776 302 137, e-mail: marbach.nmmn@email.cz
Jazyková úprava: Zdeněk Rosák
Lito a tisk: LOSENICKÝ - polygrafický závod, s. r. o.
Náklad 200 ks, Neoprodejné.

paleta č. 10 11

Palác YMKA Na Poříčí 12 v Praze 1, ve vitrínách bývalé pasáže, ve dnech 17. 1 až 15. 3. vystavil kresby a obrazy našeho malujícího architekta **Milana Rejchla** spolu s keramikou jeho dcery **Pavliny**. Zájem práce vystavit vzšel, od ředitelky Ing. Petry Otřísalové, která chtěla architektovi poděkovat za odvedenou práci při renovaci přízemí a suterénu domu v Hradci Králové na Gočárově ulici, postaveného jeho předky. Výstavu uvedla, zahájení se

P. Otřísalová a M. Rejchl při zahájení

ujal náš předseda Josef Bavor, když zmínil osobnost autora jako váženého kolegu naší hradecké UVU, připomněl jeho výstavu před dvěma lety v Galerii Na Hradě, kde vedle svých architektonických projektů překvapil svou malířskou tvorbou. Historii rodu Rejchlů přiblížil znalec dynastie PhDr. Ladislav Zikmund – Lender. Vystaveny byly kresby práce, vznikající při jeho zálibě prázdninového putování s přáteli do středomoří za architekturou a malba na plátně nebo desce. K vidění byly střední, spíše menší formáty obsahově inklinující k imaginaci, dojmům a snům, stavebně sbíhající do geometrické transformace s prvky surrealistického vyjadřování. Přítomný publicista Jiří Chadima s vystavovatelem vedl rozhovor týkající se jeho tvorby a životní profese, zjednodušeně pojato, jak vidí své ohlédnutí. Z odpovědí vyplynulo, že polovinu života byl projektantem, třetinu pedagogem na fakultě architektury Karlovy univerzity a že ho těší realizované návrhy z posledního období, Agentura EU Galileo, zpřístupnění původního objektu Konsolidační banky a se skupinou vypracovaná studie tunelu Blanka. Vychoval žáky, dnes úspěšné architektky a pokračuje se svými následovníky v rodinné firmě.

Na závěr výstavy 15. března proběhla návštěva, vydařená a komerčně úspěšná derniera. Programově ji obohatila tombola z autorových prací. Jedním z výherců se stal Jan Kodeš, tenisový reprezentant, jehož dům vystavující architekt navrhoval.

Vily na jezeře v Kolodějích u Prahy. Objednávka Úřadu vlády, 1974, dokumentace: J. Chadima

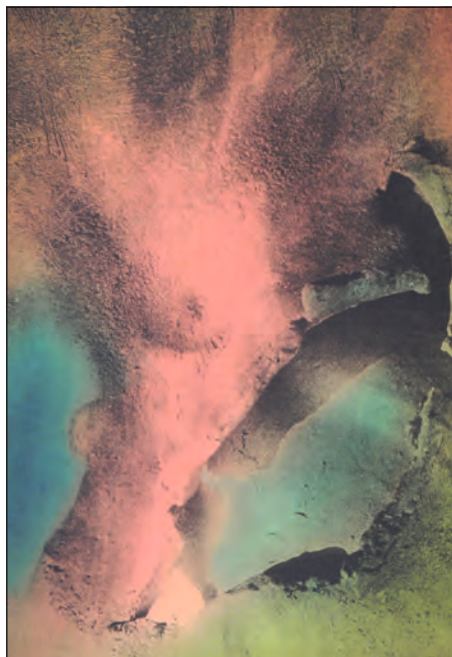

Pompei, 2001, studijní kresba, 32 x 45 cm

Vzduchoplavec, 2016, olej, 33 x 41 cm

► Akt, 2013, fotografie 75 x 72 cm

Letošní jubilující fotograf **Pavel Rejtar**, otevřel výjimečný rok již v lednu získanou poctou, kdy byl ve Volném sdružení východočeských fotografů, za svoji dlouholetou činnost a práci pro fotografy oceněn titulem Čestný člen VSVF. Programově představil tvorbu hned na několika kolektivních výstavách fotografů doma i v zahraničí včetně Frankfurtského Labyrintu, na přehlídkách tvorby unionistů, Náchodském výtvarném podzimu a především samostatně od 23. 4. do 31. 5. v Městské knihovně v Broumově. Derniéra, na závěr výstavy zařazená do programu Česko – polského fotografického léta v Náchodském regionu, se stala příležitostí k setkání s přáteli a možnostmi blíže představit vystavený soubor z cyklu Setkání s Faustem. Po úvodním slově básníka Miloše Hromádky, pracovníka knihovny, byl autor přítomným představen a následně vyzván o výstavě a tvorbě pohovořit. Při svém ohlédnutí na doposud prožitý život s fotografií neopomenul vzpomínout na začátek 80. let, na setkání

Komentující P. Rejtar, foto R. Němeček

s profesorem Janem Šmokem, které znamenalo zlom v jeho dosavadním chápání smyslu fotografie i přesto, že jej v té době živila. Hledal svou cestu, jemu nejbližší výrazový prostředek, což nebylo jednoduché, pracoval systémem pokus, omyl a po zjištění, že krajinu neumí, že reportáž dělá řada jiných, přešel na tvorbu vlastního pojetí, podobající se koláži. K výslednému produktu je dlouhá cesta. Prvořadá je myšlenka, nápad a následující samotná stavba podmíněná fantazií, obrazovostí, buď s využitím skutečného příběhu nebo určitého fragmentu se zaměřením na skladbu tvarů, barev a kompozici, připomínající metodu surrealismu. Vzniklé dílo je obrazové sdělení, buď osloví, nebo neosloví. Pokud ano, zůstává v paměti a žije. Rejtarovy fotografie, jak sám říká, jsou i nejsou součástí jeho života, lze je chápat jako minulé či budoucí příběhy, žijící v něm samém a v přítomnosti. Lze dodat, že Pavlových *polokulatin* si povšiml i ministr kultury, jenž dopisem oceňuje jeho fotografickou tvorbu.